

ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΝΕΕΣ ΟΡΙΟΓΡΑΜΜΕΣ

Μαριλίζα Γιαρλέλη

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο προβληματισμός που αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα γύρω από την έννοια της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, οδήγησε στην ανάγκη διεύρυνσης του περιεχομένου της διατήρησης, από το αντικείμενο τέχνης και το μεμονωμένο ιστορικό κτίριο, στο κτιριακό και πολεοδομικό σύνολο, όπως εξάλλου αναφέρεται και στη Διακήρυξη του Άμστερνταμ (1975). Με τη διεύρυνση αυτή δημιουργείται ένα νέο πεδίο αρχιτεκτονικών πράξεων. Στην εισήγηση αυτή, η διατήρηση θεωρείται πράξη του ευρύτερου αρχιτεκτονικού σχεδιασμού: αρχιτεκτονικού-αστικού και πολεοδομικού. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα διερευνηθούν οι αρχές που δίνουν νόημα στις πράξεις διατήρησης και τις καθοδηγούν. Η διατήρηση εδώ, ορίζεται ως ένα φάσμα αρχιτεκτονικών πράξεων που εκτείνονται από την συντήρηση έως την πλήρη αποκατάσταση, επανάχρηση και ένταξη του αντικείμενου της διατήρησης στην κοινωνική ζωή. Επισημαίνοντας ότι όχι μόνο ο σχεδιασμός, δηλαδή η αρχιτεκτονική πράξη δημιουργίας της αρχιτεκτονικής ύλης, αλλά και ο ανασχεδιασμός ως πράξη προστασίας της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, έχουν άλλο νόημα στο επίπεδο του αρχιτεκτονικού-αστικού σχεδιασμού και άλλο στο επίπεδο του πολεοδομικού, η προσέγγιση που επιχειρείται εδώ εξετάζει τα δύο αυτά επίπεδα στη διαφορά και την ενότητά τους. Στοιχεία της μεθοδολογίας ανιχνεύονται σε παραδείγματα ανασχεδιασμού αστικών περιοχών: στον πληγέντα από τους σεισμούς του 1999 προσφυγικό οικισμό της Ν. Φιλαδέλφειας, στην εβραϊκή συνοικία της Μπαρμπούτας στη Βέροια και στο βιομηχανικό συγκρότημα παραγωγής φωταερίου της Αθήνας (Γκάζι).

Μαριλίζα Γιαρλέλη

αρχιτέκτων μηχανικός, Ε.Μ.Π, ΜΑ. In Conservation studies (Historic Building Conservation), York, UK, Υποψήφια διδάκτωρ Αρχιτεκτονικής Σχολής Α.Π.Θ, αρχιτέκτων μηχανικός του ΥΠ.ΠΟ.